

samme, som er kommen igen her under en anden Form.

De to Gange, jeg her har udtalt mig udførligt om dette Spørgsmaal, fandt det ærede Medlem ikke nogen Anledning til at imødegaa mig, da fandt han ikke denne Politik farlig. Det skulde da vel ikke være, fordi han den Gang sad lunt og godt indenfor Reformpartiet og for det store, mægtige Parti ikke fandt mindste Fare i en saadan Samlingspolitik fra konservativ Side? Nu derimod synes han, at Faren truer i allerhøjeste Grad. Det, som har skræmmet saa stærkt, og som gav det ærede Medlem Anledning til at kalde mig en fuldblods Repræsentant for den konservative Forhandlingspolitik, maa jo være — det blev for øvrigt udtrykkelig sagt — et Foredrag, jeg holdt ved Delegeretmødet i Odense. Men hvad er det, jeg ved denne Lejlighed har sagt? Jeg vil først gøre opmærksom paa, at det er nogle forfærdelige Konsekvenser, som det ærede Medlem mener, at en saadan Samlingspolitik vil frembringe her i Landet. Det var nu vistnok hans Fantasi, der den Dag var i Flugt, om jeg saa maa sige, som foregølede ham adskilligt, han var i det hele livlig stemt, og mulig derfor kom han til at udtrykke sig noget stærkt overfor denne Politik — han svor den Død og Undergang. Det, jeg har gjort derovre, er, at jeg, efter min Formening paa det rigtige Sted, har gjort nogle Betragtninger gældende med Hensyn til de forestaaende Valg. Disse Betragtninger vare nemlig paakaldte. Det ærede Medlem gør de samme Betragtninger gældende herinde — for øvrigt ogsaa paa et andet Sted —, men det forekommer mig, at han ikke har gjort dem gældende med absolut Held. Om jeg har været heldigere, kan jo være et Spørgsmaal, naar man ser den Kritik, som selve denne Sag, den konservative Samlingspolitik, har været underkastet. Men jeg vil da gøre opmærksom paa, at det, jeg sagde, bestod simpelt hen i, at jeg søgte at paavise, hvilke Valgforhold der naturligt maatte indtræde. Og det var for det Partis Vedkommende, hvortil jeg hører, disse, at Kampen politisk altid var staaende overfor Socialdemokratiet, og overfor de saakaldte Rebeller, der utvivlsomt vil komme til Valgene i nær Forbindelse med Socialdemokratiet, var Stillingen nøjagtig den samme. Hvad de moderate angik, tillod jeg mig at udtale den Mening, som jeg erkender, at Forhandlingen her mulig tilsyneladende, i alt Fald indtil videre, har gjort et Brud paa, at de vilde komme

i nøje Forbindelse med Regeringspartiet. Denne Opfattelse var ikke underlig fra min Side, naar Regeringspartiet ikke er stærkere, end det er, og naar efter mit Skøn den Politik, de fører, paa alle Hovedpunkter falder nøje i Traad med de gammelmoderates Politik. Jeg kunde ikke ret vel tænke mig andet, end at det fulgte ganske af sig selv, og jeg tror endnu, at, naar det kommer til Stykket, ville disse to Partier i øm Omfavnelse glemme de smaa Skærmydsler, som have fundet Sted dem imellem. Jeg havde saa kun tilbage at prøve Højres Stilling i Forhold til Regeringspartiet. Om dette har jeg da sagt, at det var det eneste, der kunde blive Genstand for en Overvejelse fra Højres Side. Overvejselen var den, at hvis Regeringen virkelig vilde fremsætte Forslag til Løsning af Forsvars-sagen eller paa anden Maade gav Garanti for, at der var en Mulighed for dens Løsning, maatte dette give Anledning til, at vi betragtede vort Forhold til Regeringspartiet paa en anden Maade end til de andre Partier i de Kredse, hvor Højre ikke selv havde nogen Chance. Jeg vil nok se den alvorlige Forsvarsmand, der under den Forudsætning, at Regeringen giver Garantier i den omtalte Retning, ikke i en Valgkreds vil støtte den i dette Forsøg, naar Højre ikke selv kan vinde Kredsen, i Stedet for at lade et af det Partis Medlemmer blive valgt, hvis Stilling er Forsvarsnihilisme. Det er den Opfattelse, jeg har gjort gældende. At den bliver bebrejdet mig fra visse Sider, siger jeg ikke noget til. Jeg har imidlertid samtidig tilføjet, at jeg tvivler meget om, at der vil komme til at foreligge saadanne Garantier, at de ville kunne formaa os til at tage den omtalte Overvejelse op.

Det næste, jeg sagde, var, at hvis en saadan Garanti kom til at foreligge, var den naturlige Fordring, at det skulde ske under fuld Aabenhed. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem for Ringsted bebrejder mig dette. Han finder det maaske dumt at opstille saadanne Fordringer, det er en Sag for sig. Men jeg er ikke nogen Tilhænger af den Politik, der har været gældende her i Landet i den første Tid, Forfatningen blev benyttet, og som gik ud paa, at man skulde pudse hverandre saa meget som muligt. Jo mere hemmelighedsfuldt og lukket man kunde drive sin Politik, jo finere var det. Den Politik vedkender jeg mig ikke, den ligger ikke for mit Naturel, jeg har altid haft Vanskelighed ved at forstaa den, og jeg kan navnlig ikke forstaa, at den skal være be-